

לא תביא תועבה

1. גמרא, רש"י, תוספות בע"ז כ:כא.

2. חידושי הרשב"א מסכת עבודה זרה דף כא עמוד א

אף במקום שאמרו להשכיר לא לבית דירה אמרו וכו'. וכתב הראב"ד ז"ל אומר [אני] דוקא שכירות אבל מכירה שרי דכי קא מעייל לביתיה דנפשיה קא מעייל וקרא דלא תביא אסמכתא היא ולא איסורא דאורייתא דלא אסרה תורה אלא הכנסת ישראל עצמו אבל גמרא דעל ידי גוי לא. ונראה לי שזה מפורש הוא בגמרא דלעיל (ט"ו א') בפרקין בפלוגת דשכירות אי קניא אי לא קניא אמרין ת"ש אף במקום שאמרו להשכיר לא לבית דירה אמרו שמכנים לתוכה ע"ז ואי סלקא דעתך שכירות קניא כי קא מעייל לביתיה קא מעייל, אלמא כל היכא דאית ביה קנייה גמורה לא איכפת לן דלבייתיה קא מעייל, ועוד דבהדיא קתני במתני' דלר' מאיר בחוצה לארץ מוכרין להו בתים ולר' יוסי אף בסוריא, וכיון דהתירו למכר, גוי בביתיה מאי דבעי עביד, דבשלמא בשכירות כיון דאתני בהדיא לאוקומי בהו חיותא ולמכבש בהו פירי בלחוד אי דאיר בהו מצי מעכב עליה אבל במכירה מצי מזבנה ניהליה מי מעכב עליה.

3. טור יורה דעה הלכות עבודת כוכבים סימן קנא

אין מוכרין להם בארץ ישראל כל דבר המחובר כגון אילן וקמה אבל מוכרו על תנאי שיקוץ כ"כ הרמב"ם ורב אלפס אסר גם בזה אלא א"כ קצץ אותו תחלה ומסקנת א"א הרא"ש ז"ל כמו הרמב"ם והרמב"ן כתב דה"ה נמי בח"ל נמי אסור גזירה אטו ארץ ישראל ולא נראו דבריו לא"א הרא"ש ז"ל אין מוכרין להם בתים ושדות בא"י אבל משכירין להם בתים ולא שדות ובח"ל בין בתים בין שדות מותרין בין למכור בין להשכיר ובלבד שלא ימכור או ישכיר לג' נכרים ביחד בשכונת היהודים אבל לאחד או לשנים יכול למכור או להשכיר כמו שירצה ולא חיישינן שמא ימכור הוא או ישכיר לאחרים. ולא התירו להשכיר אלא לאוצר או לשאר תשמיש חוץ מלדירה אבל לדירה אסור להשכיר מפני שמכנים לתוכו אליל והאידינא נהגו להשכיר אף לדירה כיון שאין נוהגין להכניס אליל בבתיהם

4. בית יוסף יורה דעה סימן קנא

י ולא התירו להשכיר אלא לאוצר או לשאר תשמיש חוץ מלדירה אבל לדירה אסור להשכיר מפני שמכנים לתוכו עבודה זרה. משנה שם ונראה דלמכור אפילו לדירה שרי דכיון שקנאו הגוי ואין לישראל זכות בו אף על פי שמכנים גוי לתוכו עבודה זרה לית לן בה ולא דמי לשוכר שאע"פ שהיא ברשות הגוי מכל מקום כיון דעיקר הבית של ישראל אית ביה משום ולא תביא תועבה אל ביתך (דברים ז כו): והאידינא נהגו להשכיר אף לדירה כיון שאין נוהגין להכניס עבודה זרה. התוספות (כא. ד"ה אף) האריכו שם בטעם המנהג והרא"ש (סי' כב) כתב קצת מדבריהם וז"ל תימה על מה שנהגו האידינא היתר להשכיר בתים לגוים ואף על פי שמכנים לתוכו עבודה זרה סמוך למיתתו ויש להביא אריה להתיר מדתניא בתוספתא (פ"ב ה"ג) כאן וכאן לא ישכיר אדם ביתו לגוי מפני שידוע שמכנים לתוכו עבודה זרה אבל משכירין להם שדות ואוצרות ופונדקאות אף על פי שמכנים לתוכו עבודה זרה ומאי שנא שדות ואוצרות ופונדקאות שידוע שמכנים לתוכו עבודה זרה הילכך נראה לפרש דהא דאסרינן להשכיר לגוי היינו מדרבנן דפשיטא דקרא קא מזהיר לישראל גופיה אלא שחכמים אסרו להשכיר לגוי והגוי מביא עבודה זרה לבית ישראל הילכך לא אסרו חכמים אלא בית דירה ובימיהם היו רגילים להכניס עבודה זרה לבתיהם בקבע תמיד והתירו בשדות ואוצרות ופונדקאות אף על פי שידוע שמכנים לתוכו עבודה זרה כיון שאין מכנים בקביעות והאידינא שאין הגוים רגילים להכניס עבודה זרה לבתיהן אלא בשעת חולי שרי ועוד נהי דלדין שכירות לא קניא כיון שיד אומות תקיפה ובדיניהם שכירות ליומיה כמכר ואף אם נפל ביתו של משכיר אינו יכול להוציאו הוי כמכר:

5. שולחן ערוך יורה דעה הלכות עבודת כוכבים סימן קנא

סעיף ז: אין מוכרין להם בארץ ישראל כל דבר המחובר, כגון אילן וקמה, אבל מוכרים על תנאי שיקוץ, וקוצץ.
סעיף ח: אין מוכרים להם בתים ושדות בארץ ישראל; אבל משכירין להם בתים, ולא שדות. ובסוריא, מוכרים בתים ומשכירים שדות. ובחוצה לארץ, מוכרים אלו ואלו.
סעיף ט: לא ימכור ולא ישכיר לג' עובדי כוכבים ביחד, בשכונות היהודים. אבל לאחד או לשנים, מותר למכור או להשכיר כל מה שירצה, ולא חיישינן שמא ימכור או ישכיר הוא לאחרים.
סעיף י: אף במקום שהתירו להשכיר, לא התירו אלא לאוצר וכיוצא בו, אבל לא לדירה, מפני שמכנים לתוכו עבודת כוכבים בקבע. הגה: והאידינא נהגו להשכיר אף לדירה, כיון שאין נוהגים להכניס עבודת כוכבים בבתיהם. (טור). השוכר בית מעובד כוכבים, יש להחמיר שלא להניח שם דמות עבודת כוכבים של העובד כוכבים. (הגהות אשרי ספ"ק דע"ז).

6. ש"ך יורה דעה סימן קנא ס"ק יז

קשה דהא חזינן דמכניסים עבודת כוכבים בבתיהן אפילו בקבע ודוחק לומר דכיון דבזמן הזה לאו עובדי עבודת כוכבים הן לא מיקרי אליל שלהם עבודת כוכבים ואפשר בזמן הרב לא היו נוהגים להכניס עבודת כוכבי' בבתיהם בקבע כמו שכתבו הרא"ש וטור בזמניהם אבל לפעד"נ דסמכינן אאידין שנויא שכתב הרא"ש ז"ל ועוד נהי דלדין שכירות לא קניא כיון שיד האומות תקיפה ובדיניהם שכירות אלימא כמכר ואף אם נפל ביתו של משכיר אינו יכול להוציאו הוי כמכר עכ"ל וכ"כ ראב"ן דאפי' מכניסים עבודת כוכבים לבתיהם שרי משום דכיון דאותן ישראלים נותנים מס מקרקעות להעובד כוכבים אינו מיוחד הבית לישראל

האיסור הכללי

7. דברים י"ג, י"ז-י"ח: "וְאֵת כָּל שְׁלָלָה תִּקְבֹּץ אֶל תוֹךְ רִחְבֶּה וְשִׂרְפֶת בְּאֵשׁ אֵת הָעִיר וְאֵת כָּל שְׁלָלָה כְּלִיל לֵה' אֱלֹהֶיךָ וְהִיתָה תֵּל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד: וְלֹא יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוֹמָה מִן הַחֶרֶם לְמַעַן יָשׁוּב ה' מִחֲרוֹן אַפּוֹ וְנָתַן לְךָ רַחֲמִים וְרַחֲמֶיךָ וְהִרְבֶּה פְּאֶשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתָּר: "
8. דברים ז', כ"ו: "וְלֹא תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ וְהִייתָ חֶרֶם כְּמֵהוּ שֶׁשָּׁק תִּשְׁקָצְנוּ וְתִעֲבָנוּ כִּי חֶרֶם הוּא: "
9. מכות, דף כ"ב: "אלא, אפיק הבערה ועייל עצי אשריה, ואזהרתיה מהכא: ולא ידבק בידך וגו'. א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי: ולילקי נמי משום לא תביא תועבה אל ביתך! אלא הכא במאי עסקינן - כגון שבישלו בעצי הקדש".
10. ספר המצוות לרמב"ם: "והמצוה הכ"ד היא שהזהירונו שלא ליהנות ולהחזיק בדבר מממון עיר הנדחת והוא אמרו יתעלה (שם) ולא ידבק בידך מאומה מן החרם. ומי שלקח ממנו דבר חייב מלקות. וכבר התבארנו משפטי מצוה זו בפרק עשירי מסנהדרין (שם). והמצוה הכ"ה היא שהזהירונו מחבר דבר מעבודה זרה אל ממונונו אבל נרחק ממנה ומבתיה ומכל מה שיוחס אליה והוא אמרו יתעלה (ר"פ עקב) ולא תביא תועבה אל ביתך. ומי שנהנה בדבר ממנה חייב מלקות. וכבר ביארנו בסוף מכות (כב א) שמי שבישל בעצי אשרה לוקה שתים אחת משום לא תביא תועבה אל ביתך ואחת משום ולא ידבק בידך מאומה מן החרם. ודע זה. וכבר התבארנו משפטי מצוה זו בשלישי מעבודה זרה."

11. **השגות הרמב"ן לספר המצוות, שורש ט':** "העיקר התשיעי יגזור בו הרב ז"ל גזירות רבות והם לו מפתח גדול במנין המצוות. אמר תחלה שראוי שנמנה המצוות לא האזהרות, לומר שאם באו באחת ממצוות עשה צוואות רבות צווי אחר צווי לא נמנה אלא אחת ... ושם (כב א) אמרו עוד כגון שבשלו בעצי אשרה ואזהרתיה מהכא ולא ידבק בידך מאומה מן החרם והקשינו עליו ולילקי נמי משום לא תביא תועבה אל ביתך ועמדה זאת הקושיא. הרי בכאן לוקה שתיים בשם אחד מפני שהוא עובר עליו בשני לאוין. וכבר הביא הרב זה במצוות כ"ה מן הלאוין ולא נזכר לו עכשיו ואף על פי שאלו הלאוין אינם בעניין אחד בלבד אלא האחד בפרט עבודה זרה והשני יכלול לפי שהוא נאמר בענין הנהגה מעיר הנדחת ויכנס בו עבודה זרה שהיא בכלל חרם".
12. **לחם משנה מאכלות אסורות, י"א א':** "וא"ת לפי דעת רבינו שהוא סובר שאין ללקות תרתי מפני רבוי הלאוין אלא מפני הענינים החלוקים כמו שהניח בשרש המצוות למה כאן לוקה תרתי משום שני לאוין של לא תביא ושל לא ידבק כיון שהכל ענין אחד. וי"ל דהם שני ענינים, האחד משום הע"ז עצמה והלאו לא תביא תועבה שהוא משמשיה ותקרובותיה, והשני מפני שהוא ממון עובדיה לא ידבק בידך מאומה מן החרם שפירש רבינו בממון עיר הנדחת וא"כ הם שני ענינים חלוקים לכך לקי תרתי".
13. **מגילת אסתר, ספר המצוות שם:** "ומה שהביא עוד מהמבשל בעצי אשרה דלוקה שתיים אחת משום ולא ידבק ואחת משום ולא תביא תועבה אל ביתך, נ"ל שגם כאן הטעם שנלקה אותו שתיים הוא על עברו בשני איסורים אחד שנהנה ממנה והכתוב אומר לא ידבק שפירושו לא יהנה ואחד משום ולא תביא תועבה אל ביתך שפירושו אף בלא הנאה בהבאתו אותה אליו בלבד עובר בלאו זה וראיה שלא של ולא תביא נאמר בהבאה בלבד ממה שאמרו בסוף פ"ק דע"ז (דף כ"א) במתניתין אף במקום שאמרו להכשיר לא לבית דירה אמרו מפני שהוא מכניס לתוכו ע"א שנאמר ולא תביא תועבה אל ביתך, הנה שלא זה בהבאה ממש נאמר ולא בהנאה, ואם כן נאמר שבדין כתב הרב בסמ"ק שלו סימן כ"ה שהמבשל בעצי אשרה לוקה שתיים ולא זו משרשו".
14. **אור זרוע, פסקי עבודה זרה ר"י-ר"א:** "דכל איסורי ע"ז דרבנן ניהו אלא אסמכינהו אקראי; כך פי' רבינו שמואל זצ"ל בשם רבינו שלמה זצ"ל".
15. **ש"ת בית הלוי, א' מ"ז:** "ונבאר מקודם הא דלפום רהיטא נראה דאיסורא דע"ג ליכא רק בהנאה ולא ראיתי לאחד מן האחרונים שיבואר בו ההיפוך, ולדעתי אינו כן ... דהך לאו אינו תלוי כלל בהנאה, וגם בהכנסה גרידא לרשותו עובר על לאו זה וכמו הלאו דלא תעשו לכם אלילים דאינו תלוי כלל בהנאה רק העושה ע"ג אף על גב שלא נהנה עובר עליו ... והנכון דמהא דמתיר הירושלמי בחוץ לארץ להשכיר גם לבית דירה הוכיח הרמב"ם דבלא הנאה הוי רק מדרבנן ועיקר הפסוק בא לאיסור הנאה ועכ"פ נתברר לנו הך דינא דמדרבנן ודאי אסור בהכנסה גרידא גם בלי שום הנאה לכ"ע ...
- והנה במה שנתבאר דלכל הפחות מדרבנן לכ"ע אסור בהכנסה גרידא יש להסתפק עדיין אי הוי דוקא האיסור רק בהכנסה לביתו וכמו שכתוב אל ביתך או נאמר דהפירוש דאל ביתך הוי לרשותך, וגם כשעומד בשדה ומכניס ע"ג לידו כל שנוטלה שלא על מנת לאבדה רק להשתמש בה עובר על לאו זה וא"כ בסכין של ע"ג אף על גב דבשחיטתו אינו נהנה כלל דהוי מקלקל מ"מ לכתחילה צריך להיות אסור משום לא תביא וכמו דאסור להשכיר לבית דירה".

16. ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה כד

והמצוה הכ"ד היא שהזהירונו שלא ליהנות ולהחזיק בדבר מממון עיר הנדחת והוא אמרו יתעלה (שם) ולא ידבק בידך מאומה מן החרם. ומי שלקח ממנו דבר חייב מלקות. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בפרק עשירי מסנהדרין (שם):

17. ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה כה

והמצוה הכ"ה היא שהזהירונו מחבר דבר מעבודה זרה אל ממונו אבל נרחק ממנה ומבתיה ומכל מה שייחוס אליה והוא אמרו יתעלה (ר"פ עקב) ולא תביא תועבה אל ביתך. ומי שנהנה בדבר ממנה חייב מלקות. וכבר ביארו בסוף מכות (כב א) שמי שבישל בעצי אשרה לוקה שתיים אחת משום לא תביא תועבה אל ביתך ואחת משום ולא ידבק בידך מאומה מן החרם. ודע זה. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בשלישי מעבודה זרה:

18. ספר יראים סימן ססד [דפוס ישן - עג]

תועבה לא תביא. ויראת מאלהיך ולא תביא עבודה זרה בביתך דכתיב בפ' עקב ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמוהו ותניא בע"ז פ"א [כ"א א'] אף במקום שאמרו להשכיר לא לבית דירה אמרו מפני שמכניס לתוכו ע"ז והתורה אמרה לא תביא תועבה אל ביתך וכל משמשי עבודה זרה ונוייה בכלל תועבה הם וכולם לא תביא שהרי כולם הוזהרו למעלה פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמוד כסף וזהב עליהם ולקחת לך וכתוב בתריה ולא תביא תועבה אל ביתך למדנו ע"ז ונוייה בכלל תועבה הם הלכך הלוקח נויי ע"ז ומשמשיה במשכון כגון מעילים וגביעים וכל שאר נוייה ומשמשיהם עובר בלא תביא תועבה אל ביתך ועוד שנהנה מהם ועובר בלא ידבק בידך מאומה מן החרם ואפי' מכניס בביתו בפקדון או השאיל או השכיר ביתו לאחרים בשאלה ושכירות לא קניא ועובר בלא תביא וגו' המשאיל והמשכיר. והפורש מהם ושם דרכו רואה בישיע אלהים.

19. ביאור על ספר המצוות לרס"ג (הרב פערלא) לאוין ל"ת ה

ועכ"פ מבואר דלדעת הרבה ראשונים ז"ל לאו דלא תביא תועבה ולא דלא ידבק שני ענינים חלוקים הם. דלאו דלא ידבק בידך הוא אזהרה לאיסור הנאה. משא"כ לאו דלא תביא תועבה שאין בכללו איסור הנאה. אלא הוא אזהרה שלא להכניס ע"ז לביתו. וא"כ לא מיבעי לאו דלא ידבק בידך שאינו בכלל אזהרה דלא תביא תועבה. שהרי מלבד דלפי שיטה זו אין בכלל אזהרה דלא תביא תועבה איסור הנאה. בלא"ה הרי עיקר לאו דלא ידבק בידך בשלל עיר הנדחת הוא דכתיב דלא שייך ביה לאו דלא תביא תועבה כלל וכמשכ"ל. אלא גם לאו דלא תביא תועבה לא הוי בכלל לאו דלא ידבק בידך. דאע"ג דבכלל לאו דלא ידבק בידך גם איסור הנאה של ע"ז. מ"מ אין לנו אזהרתו אלא לאיסור הנאה. ולא לאיסור הכנסה לביתו. וא"כ אפשר לומר דגם רבינו הגאון ז"ל קאי בשיטה זו. ולכן שפיר מנה שניהם גם לפי דרכו ז"ל

20. חידושי הרמב"ן מסכת עבודה זרה דף כא עמוד א

הא דתנן לא לבית דירה אמרו מפני שמכניס לתוכה ע"ז שנאמר לא תביא תועבה אל ביתך. משמע דהכי פירושא אף במקום שאמרו להשכיר כגון סוריא לא התירו לבית דירה משום לא תביא תועבה אל ביתך, דבא"י אנו מצווין שלא להכניס ע"ז בארצנו וחייבים לעוקרה משם בכל מקום שהוא ברשותנו, וגזרינן סוריא אטו א"י ואפילו למ"ד לאו שמיא כיבוש, אבל (אמר) בח"ל לא. ומיהו הרחקה דרבנן היא דקרא בהבאת ישראל עצמו כתיב דאסורה בהנאה, והכי איתא בפ' בתרא דמכות (כ"ב א'). ואצטריכנא להאי פירושא משום דאשכחן בירושלמי דאמרי הכי, הא במקום שנהגו למכור מוכר הוא לו אפילו לבית דירה ומשכיר הוא לו אפילו לבית דירה, ור"ח ז"ל כתב בפירושו וחזינא נמי מנהגא דעלמא להשכיר ולא ראיתי מי שמיחה בכך.

21. ספר החינוך מצוה תכט : שלא להדביק שום דבר מעבודה זרה עם ממונו וברשותנו ליהנות בו

שלא נדביק שום דבר מעבודה זרה עם ממונו וברשותנו ליהנות בו, ועל זה נאמר [דברים ז', כ"ו], ולא תביא תועבה אל ביתך וגו'.

משרשי המצוה כדי להרחיק כל ענין עבודה זרה הנמאסת.
דיני מצוה זו גם כן בפרק שלישי ממסכת עבודה זרה.

וביארנו לנו [מכות כ"ב ע"א], שהמבשל בעצי אשרה לוקה שתים, משום ולא תביא תועבה, ומשום ולא ידבק בידך מאומה מן החרם, ששני ענינים הם, אחד המכניס דבר עבודה זרה לרשותו כדי ליהנות בו, ואחד הנהנה בו, שבשניהם מראה האדם בנפשו החפץ עליה, ולוקה על שניהם כמו שכתבנו. ואף על פי ששניהם עיקר אחד להם והיא ההנאה, שהרי אינו לוקה אלא בשביל ההנאה, מכל מקום מכיון שיהנה לוקה שתים, וכענין שאמרנו למעלה בסדר אמור לאו ח' בסיומן רצ"ד [מצוה רע"ג] בכהן גדול שבעל אלמנה שלוקה שתים, ואף על פי ששני הלאוין עיקר אחד להן כמו שכתבנו שם.

ובכלל איסור זה בין עבודה זרה עצמה בין משמשיה בין תקרובת שלה, ובין עבודה זרה של ישראל או של גוי. ומה בין זו לזו, של גוי אסורה מיד שנעשית, שנאמר [דברים ז', כ"ה], פסילי אלהיהם, משפסלו, ושל ישראל אינה אסורה עד שתעבד, שנאמר [שם כ"ז ט"ו], ושם בסתר, עד שיעשה לה דברים שבסתר.

ומן הנכלל במצוה זו, שלא ידביק האדם אל ממונו שחננו האל בצדק ממון אחר שהוא של גזל או חמס, או מרבית או מכל דבר מכווער, שכל זה בכלל משמשי עבודה זרה הוא, שיצר לב האדם רע חומד אותו ומביאו אל הבית, והיצר הרע נקרא בשם עבודה זרה, וכמו שאמרנו זכרונם לברכה שבו נאמר פן יהיה דבר עם לבבך בליעל [שם ט"ו, ט"], וכתוב בענין עבודה זרה [שם י"ג, י"ד], יצאו אנשים בני בליעל מקרבך וידחו וגו'. ובממונות כאלו שזכרנו ובמשמשי עבודה זרה על כולן נאמר והיית חרם כמוהו, כלומר שכל הנדבק עמו הוא חרם, שאין ברכת האל מצויה בו ואבד וכלה, וכענין שיאמרו זכרונם לברכה שפרוטה של רבית מכלה כמה אוצרות של ממון, שבא זה ומאבד את זה.

ונוהג איסור זה בכל מקום ובכל זמן, בזכרים ונקבות.

ועובר על זה ולקח שום דבר מעבודה זרה והביאו לרשותו ונהנה בו, לוקה שתים, משום ולא תביא וגו', ומשום ולא ידבק וגו', כן כתב הרמב"ם ז"ל [פ"ז מעבודה זרה ה"ב].

22. מנחת חינוך מצוה תכט

(א) שלא נדבק שום דבר מע"ז וכו' וע"ז ולא תביא תועבה וכו'. מבואר זה בר"מ פ"ז מהלכות עכו"ם ומבואר דהנהנה מעכו"ם או ממשמשי או מתקרובת לוקה שנים משום לא תביא וכו' ומשום ולא ידבק וכו' ומדברי הר"מ נר' דוקא הנהנה עובר על שני הלאוין אבל המכניס כדי להנות בו אין בו לאו כלל מדלא הביא המכניס ומדברי הרה"מ בתחלת דבריו נראה דהמכניס כדי להנות עובר בלאו דלא תביא וכו' ובסוף דבריו נראה דוקא על ההנאה לוקין ולא על המכניס כדי להנות כ"ז שלא נהנה וצע"ק. וכן פסק אם הכניס לביתו דבר מע"ז שלא להנות נראה דכולם סוברים דאין עובר בלאו אף הרה"מ ע' בלשונו. ובאמת מבואר בע"ז דף כ"א דאף המשכיר בית לעכו"ם שמכניס ע"ז לתוכה עובר בלאו הזה דלא תביא וכו' וכן כ' הר"מ בפ' כאן והרה"מ בסוף משפטים וע' בתוס' בע"ז שם דאם הישראל מכניס ברשותו בודאי עובר רק בשכירות לעכו"ם הוא רק מדרבנן ע"ש ודעת הר"מ פ"י נראה שהוא מן התורה דכתב מפסוק הזה ובודאי אין לוקין על הכנסת העכו"ם דאיהו לאו מידי עביד אבל במכניס לביתו בידיים אף שאינו רוצה להנות בו נראה דעוברים בלאו הזה ולא תביא וכו' והוא ראוי ללקות ג"כ מלאו הזה וצ"ע קצת. וזה פשוט הנהנה מאיזה דבר מע"ז אף על פי שלא הביא לתוך ביתו מ"מ עובר בלאו זה ג"כ כמבואר הלשון בר"מ ובהרה"מ וכן בש"ס מבואר המבשל בעצי אשרה לוקה שתים נראה אף שלא הכניסו לביתו דהנאה שנהנה הוי הכנסה כנ"פ ע' בלשונו. ועיין בספר משנ"ח מצוה כ' ומצוה ל"ט שהאריך לחקור דמכירה הוי הנאה עיין במ"ל בהלכות יסוה"ת ובר"מ סוף הלכות מכ"א א"ו כאן כיון שהדמים שלקח נתפסים באיסור ואסור להנות והוא אינו רוצה להנות א"כ המכיר לא הוי הנאה כלל. וגם חקר במוכר לישראל אם המכירה חל מחמת מקח הנעש' באיסור וכל מילתא דא"ר לא תעביד וכו' ל"מ. ובמוכר לעכו"ם אפשר דמהני כיון דאחד אינו עושה איסור אפשר דמהני ע"פ סברות הפנים מאירו' והדברי' עתיקין ע"ש שפלפל בחכמה ומ"מ אני לך. והנה הר"מ והרה"מ כללו במצות אלו ע"ז ומשמשי ותקרובו' דהם סוברים דגם תקרובת ע"ז אסור בהנאה מה"ת ולוקין אבל דעת התוס' בב"ק דף ע"ב ד"ה אי וכו' מסתפקים דאפשר דתקרובת ע"ז אינו אסור בהנאה מה"ת רק באכילה וע' ברשב"א בקידושין מביא ג"כ שיטה זו וע' בתוס' חולין דף ו' ובס' שעה"מ פ"ה מה' אישות ובהגהות טעם המלך פלפול ארוך בזה. והנה לדעת הר"מ והרה"מ לוקין בכ"ש דלא כתיב אכילה ואף שלא כדרה"נ דלא כתיב אכילה וגם כיון דהוא בכ"ש אף שלא כדר"א לוקין כסבר' מהרש"ל ומהר"י בן לב אך לסבר' התוס' דאכילה אסור מן ויאכלו וכו' אפשר דדוקא בכזית וע' בס' משנ"ח וע' בר"מ במכ"א ביין נסך והדברים עתיקין וארוכים בענין זה ולא יספיק כמה קונטרסים לברר הענינים הללו. לפמ"ש לעיל דאף בלא הנא' עובר במכניס דבר מע"ז משום לא תביא וכו' ופשוט דל"ד לתוך ביתו ה"ה לידו ע' בע"ז בתוס' שם דף כ"א א"כ נוכל לפלפל בסוגיא דר"ה גבי שופר של ע"ז דיצא דמללה"נ וכן בלולב נהי דאין לו הנאה מ"מ עכ"פ עובר בלאו דלא תביא הדר הו"ל מהב"י ע' בסוגיא והוא אריכות גדולה ובאתי רק להזכיר ולעורר. ופשוט ג"כ דהנהנה עובר במ"ע דאבד וכו' כמו שמבואר במצוה לפני זה וכן המחזיק אותה או מכניסה וע' בע"ז דרוצה בקיומה אסור מכש"כ שעושה מעשה א"כ ג"כ יש לפלפל בסוגי' דשופר אף על גב דלאו להנות נתנו על כל פנים עובר בעשה ובאתי רק לעורר ולהזכיר.

23. שאל את הרב - תשובות מפי הרב הגאון בן ציון מוצפי שליט"א שאלה - 66975

האם טלויזיה זה בגדר לא תביא תועבה אל ביתך: כי יש לנו מישהו בבית הכנסת שאומר שזה לא ושהרבנים מנסים לנתק אותנו מהעולם ולא צריך ליהיות קיצוניים האם מותר לו לומר דברי תורה תשובה

מגלה פנים בתורה שלא כהלכה כדרכו של השטן . כל העבירות שבתורה יש בה.